

TES + VÉREK

a Budapest József Utcai Baptista Gyülekezet lapja

XXX. évfolyam 5. szám

2020. május

Szeretettel köszöntjük az édesanyákat, nagymamákat!

Vezetetés

A mély és élő hitű emberek körében nem minősül képzelgésnek sem szélsőségességnek Isten közvetlen vezetése. Isten személye kapcsolatában és vezetésében ők nem kételkednek, engedelmesen és boldogan követik. Lépéseiket aztán a későbbi idők igazolják. Ez hosszabb, rövidebb idő után egyértelműen bekövetkezik. Ha erről beszélnének szélesebb körben, általában nem hisznek a szavuknak, esetleg képzelgésnek, túlfokozott idegállapotnak, esetleg szélsőségeségnek magyarázzák. – Még, hogy éppen őt vezeti az Isten?

Bár különös, mégis létezik egy emberi mértékeket messze meghaladó szellemi dimenzió, amiben Istenhez, szándéka szerinti részletek szerint elmerülhet a hívő ember. Lépéseit hozzá igazítja, gondolataiban nem csak gyönyörködik, hanem azok szerint szól, tanácsaira odafigyel és képes értelmezni Isten akaratát. Mind ezt nem "megrendelésre", mintegy mutatványos, hanem önmagát is méltatlannak tartva, mégis engedelmesen követve Isten akaratát. Létezik három igen fontos tapasztalati tény ezzel kapcsolatban: Isten soha nem

hezitál, nem kettőt lép előre és egyet vissza. Tudja mikor induljon és mit indítson el. Tudja mivel fékezze az istentelenséget, és mit tegyen a hívők javára. Siet a segítségükre, nem késik soha. Mindent a kellő időben tesz meg. Sem többet, sem kevesebbet nem tesz, csakis annyit, amennyit jónak lát. Isten soha nem bosszúálló, nem a megtorlástól, hanem a bűntől kellene félnünk. Isten a legbűnösebb embert is szereti, de ki akarja menteni a bűn halálos következményei alól. A bűnöket nem az ő szeszélye teszi bűnné, hanem a gonoszság, ami meghúzódik a kísértő negédes szava mögött. Ha Isten bárkit küldött az ördög munkájának lerontására, minden próféta, vagy tanítvány önmagát a feladathoz erőtlennek érezte, panaszkodott a szóbeli gyengeségére, előfordult, hogy sajnálta kimondani az Úr Isten üzenetét, vagy úgy találta, hogy Isten úgyis kegyelembe részesíti a bűnös Ninivét. A küldöttnek azonban adatott mindig elég erő.

A vezettetést fel kell ismernünk, engedelmeskednünk kell és indulnunk, amerre Urunk és Istenünk szólít. Erről beszél egy mai Jónás e világ nínivei városfalai előtt.

Szebeni Olivér

Láb-törlő

Kihívásokkal teli időszaka van életünknek és közösségünknek. Nem mi választottuk, nem is választottuk volna ezt a vírust, sem a sok-sok kialakuló váratlan helyzetet. De mégis van bőven mozgásterünk, hogy ezeken a kereteken belül mihez kezdünk, mik a reakcióink lelkünkben, szavainkban, cselekedeteinkben.

Van egy története Jézusnak, ami hosszabb ideje az eszemben jár. Ez pedig a lábmosás története a János evangéliuma 13. részéből. Testvéreimmel együtt elmélkedtünk ezen az egyik online szerda esti istentiszteleten. Egyfelől megfogalmazódott bennünk, hogy Jézus láb-törlő, de valahogy mégsem lábtörlő. Mi a titka? Az irányítás, az emberi tartás, a méltóság? Ahogy Jézus kézben tartja az eseményeket, ő mondja meg, mit mikor miért csinál? Ez biztosan a titok egyik része. De mi a helyzet Nagypéntekkel? Nyilván oda is mutat a lábmosás története. Hiszen nem Jézus lábmosó szolgálata dönti el végső soron, hogy ki tartozik hozzá és ki nem (8. vers), hanem az alázat és teljes odaadás legmélyebb-magasztosabb mozzanata, a megváltó kereszthalál. Igen, nagyon sok részletében oda mutat előképként ez a történet. És talán a „lábtörlő” kérdésre is e kettő összekapcsolódásával kapunk magyarázatot. Ott a Nagypéntek eseményeiben már nem látjuk az irányítást, ott nem Jézus határozza már meg, kivel mi történjen, már teljesen kiszolgáltott. De itt sem legyőzött! Így szól

erről a János 17-ben: *„Azért szeret az Atya, mert odaadom az életemet, hogy majd újra visszavegyem. Nem veszi el tőlem senki, magam adom oda, mert van rá hatalmam, hogy odaadjam, és van rá hatalmam, hogy visszavegyem. Ezt a parancsot kaptam az Atyától.”* (17-18. vers)

Tőle tehát nem elvesznek, hanem odaad és azt hiszem, ez a kulcs. Nem azt csinálnak vele a látszat ellenére, amit akarnak, hanem amit megenged. Nem legyőzik, hanem odaadja magát teljesen, és ebben van áldozatának lényege! Hála neki mindörökre!

Úgy hiszem, a jelenlegi helyzet nagyon sok mindent elvesz tőlünk, amire nincs ráhatásunk, ezt csak méltósággal elviselhetjük. A felelősségünk és a mozgásterünk abban van, amit önként adunk oda Istennek, másoknak. Ebben állhat Jézus lábnyomában járva a mi győzelmünk is. Ha csak elvesz tőlünk valaki valamit, akkor esetleg áldozatok vagyunk, de nem hoztunk áldozatot. Ekkor joggal érezhetjük magunkat kihasználtnak, megtiptortnak, lábtörlőnek. Mert azt tették velünk, amit nem akartunk. De ha önként adunk, lemondunk, szolgálunk, akkor bármi is a látszat, lehetünk a Mesterhez hasonlóan láb-törlők, nem elszenvedők, de cselekvők, szolgálók. Nem embereknek kiszolgáltatva, hanem az Atya parancsának engedve, ahogy a János 17, 18-ban Jézus is fogalmazza. Ebbe a méltóságba, védettségbe és győzelembe hív bennünket, dicsőség neki!

Boros Dávid

AZ ANYÁK CSAK ÉJJEL SÍRNAK.

Milyen jó, mikor először mondja ki: anya, közben hozzád bújik, és aranylik mosolya. Büszkeség tölt el, mikor feláll és feléd lép, Két karod kitárva vigyázod őt, míg eléd ér. Elérzékenyülve nézed, kis lábai mit bírnak, Könnyeid nyelve tudod jól, hogy az anyák csak éjjel sírnak.

Aztán mikor az aprócska gyermeked beteg, Idegességében teljes tested -lelked remeg. Lázás homlokát simogatva mesélsz őneki: ügyeled, ahogy a gyógyszereket beveszi, Mosolyogsz, bár aggódva az orvost hívtad, könnyeid nyelve tudod jól, hogy az anyák csak éjjel sírnak.

Aztán rohannak az évek, felnő a gyermek. jönnek a kamaszkori lángoló szerelmek. Előbb csillogó szemmel együtt áradoztok, Nagy csalódás, vele kell szomorkodnod. Tőled vár vigaszt, hisz tebenned bíznak. Könnyeid nyelve tudod jól, hogy az anyák csak éjjel sírnak.

Csak telnek az évek, és öreg, beteg leszel, tudod, hogy az orvosod mindhiába kezel. Boldogságod már csak felnőtt gyermeked, Könnyel szemében csókolja meg két kezéd. Ugrálsz körülöttük, ahogy fájó lábaid bírnak Könnyeid nyelve tudod jól, hogy az anyák csak éjjel sírnak...

Váriné Gulyás Ilona

Innen – onnan

Találkozás

Ma találkoztam valakivel, valakivel, aki valami olyasmit tett, hogy ameddig élek, mindig emlékezni fogok rá és erre a napra is. Ez a valaki egy 5 éves kisfiú. Úgy

hozta az élet, hogy várakoztunk, ő az édesanyjával, én az ismerősömmel. Közben beszélgettünk, én az ismerősömmel, ő az édesanyjával. Egyszer csak meglepő dolog történt, a kisfiú odafordult hozzám és azt mondta: Megengeded, hogy megismerjelek? Szeretnélek megismerni. Meglepődtem ezen a kérésen, olyannyira, hogy csak egy fojtott hangon kipréselt: persze volt a válaszom. Ahogy ránéztem, azonnal tudtam, ő nem lát engem. Legalább negyed órája ültünk egymás mellett, de addig észre sem vettem, hogy ki van mellettem, annyira elmélyülten beszélgettem a régen látott ismerőssel.

Elmosolyodtam és megismételtem: Persze, ha szeretnéd, szívesen megismerkednék én is veled. Ő is elmosolyodott és azt mondta: köszönöm, szeretném. Eddig csak filmekben láttam, hogy ilyenkor mit szoktak tenni. Felém nyújtotta a két kis kezét én pedig, közel hajoltam hozzá. Kis puha ujjacskái, nagyon finom mozdulatokkal elindultak az arcomon, és közben mosolygott és mosolyogtam én is. Mosolyogtam, de közben eleredtek a könnyeim és nem sikerült visszafojtani. De ő tudta, mi történik. Édes hangon megszólalt: Ne sírj, ez nekem nem fáj. Megkérdeztem tőle, honnan tudja, miért sírok. Érzem. Tudom, hogy azért sírsz, mert sajnálsz. Válaszolta. Nem sajnállak, hanem csodállak. Mondtam. Erre nem szólt semmit, csak még szebben mosolygott és közben, a kis ujjacskái az arcomat fürkészték. Úgy éreztem, hogy simogat, soha nem

volt hasonló érzésem, mintha minden kis sejtje érezhető lett volna. Egyszer csak megszólal: Te szép vagy és kedves. Ekkor felnevettem: Kicsikém, te egy tündér vagy, de én nem vagyok szép, inkább csak olyan átlagos, ... de lehet, még az sem. Hogy kedves, hát ... itt is elbizonytalanodtam, mondjuk, igen, általában az vagyok. Összeráncolta a kis homlokát és határozottan közölte: De igen, szép vagy. Én látom, hogy az vagy! Ekkor eszembe villant, hogy miért mondok ellent neki, amikor az előbb nagyon alaposan „megnézett”, és ha ő ezt látta, ha ilyennek látott, akkor miért vonom kétségbe azt, amit „látott”, hogy jövök ahhoz, hogy azt mondjam neki, nem lát jól. Hirtenen elszégyelltem magam, és azt mondtam neki: Bocsáss meg, jól láttad, szép vagyok. Erre a kis büszke mosolya előntötte az arcocskáját és határozottan kijelentette: Mondtam, jól látok. A szívem a torkomban dobogott és megkérdeztem tőle, megfoghatom-e a kezét. Igen, válaszolta és mosolyogva nyújtotta is felém. Megfogtam azt a két csodálatos kis kezét, mondtam, az arcomra fogom tenni, hogy nézze meg még egyszer. Ismét elindultak a kis ujjai, mosolygott miközben azt mondta: Most már nem sírsz. És úgy simogatta végig az arcomat, ahogyan csak azok tudják, akik igazán, őszintén szeretnek. Megszólalt: Szoktál szomorú lenni? Igen, néha szoktam, – válaszoltam. Erre megkérdezi: És olyankor mindig sírsz? Nem, nem mindig. – felelem. Azt mondja: És

amikor sírsz, akkor fáj a szemed is vagy csak ott belül valami? Általában csak ott belül valami, de ha nagyon sokat sírok, akkor a szemem is szokott. – válaszoltam. Látom, hogy gondolkodik, mindközben a két kis kezével, közrefogta a fejem. Ismét megszólal: És melyik fáj jobban? Ami ott belül fáj. – válaszolok. Erre ő: Tudod, hogy mi az? Mondom: Gondolom... én léleknek hívom. Azt mondja: Igen, az. Ekkor azt éreztem, hogy egy 70 éves ember bölcsességével beszél hozzám... Az fáj a legjobban. Tudom, most szeretnéd megkérdezni, milyen érzés, hogy nem úgy látok, ahogyan te. Nekem nem rossz, mert én nem emlékszem arra az időre, amikor még láttam. Lehet, hogy így sokkal szebb dolgokat látok és tudod, – ekkor egészen közel hajolt hozzám és suttogva mondta – látom az angyalkákat is. Én is suttogva kérdeztem: És ők milyenek? Ő komolyan válaszolt: Mindig kedvesek, de nem mindig mosolyognak. Erre megkérdeztem: Haragudni is szoktak? Azt mondja: Nem, nem haragszanak, ők nem olyanok, ők nem is tudnak haragudni. Csak tudod, néha nagyon sok a dolguk.

Elmosolyodtam, és Ő is. Szép lehet az a világ, amit te láatsz – mondom. Olyan, mint amilyenek elképzelem – feleli. Amikor akarom, akkor nagyon szép, de van, amikor nem annyira. Van, amikor néha szomorú vagyok, mert nem tudok elképzelni valamit. Például a tegnap anya mondta, hogy a kardigánja lila. A lilát nem tudom elképzelni és az nagyon bánt. Megkérdeztem, ismeri-e a virágokat.

Igennel válaszolt. Nagyon sokat ismer. Tavasszal és nyáron is mindig nézegeti. Kérdeztem, hogy van-e közötte, apró és nagyon puha, bársonyos, amelyiknek ibolya a neve. Azt mondja igen, arra jól emlékszik, az nagyon szép. – elmosolyodott. Na, látod, olyan a lila – mondtam. Láttam, hogy nagyon töri a kis eszét. Egyszer csak elmosolyodott és azt mondja: Köszönöm szépen, hogy megmutattad nekem a lilát, már tudom, hogy milyen. Ekkor édesanyja felé fordult és azt mondja: Anya, szép a kardigánod. Sajnos el kellett köszönnöm újdonsült kis barátomtól. Kértem tőle, engedje meg, hogy búcsúzóul adjak neki egy puszit. Odahajoltam és megpuszítottam. Ő pedig két kis karjával átölelte a nyakamat és a fülembe súgta: Szeretlek. Erre ismét eleredtek a könnyeim, pedig minden létező erőmet összeszedtem, de nem tudtam visszatartani és csak annyit sikerült mondani: Én is szeretlek. Mosolygott és búcsúzóul még egyszer megsimogatta az arcomat... És, hogy mennyi mindent tanított nekem ez a kis ember, azt el sem tudom mondani. Úgy éreztem, hogy egészen más ember lettem. Másképpen látom a világot, mint ahogyan a reggel láttam. És most már tudom, ha nem mindig olyan szép valami, akkor lehunyom a szemem és szépnek képzelem, és akkor, az én világomban azonnal széppé változik. Mindannyian élhetünk egy szebb világban ha megtanuljuk elképzelni."

Kovács Magolna Közreadta Pál Ildikó

Egy csodálatos történet

Lev Tolsztojról, aki az oroszországi nagy éhínség idején találkozott egy koldussal. A koldus csontsovány kezét kinyújtotta felé, hogy alamizsnát kérjen. Tolsztoj kiforgatta zsebeit, de egy árva fillér sem volt nála.

Akkor a koldus vállára tette a kezét és ezt mondta: "*Barátom, nincs semmim, amit meg tudnék osztani veled*". A koldus arca felragyogott.

„Dehogynem!! Azt mondtad nekem, hogy barátom”.

Közreadta BV

Izrael és én

A testi hazám Magyarország, és lelkesen hordozom őt a szívemen és az imáimban. Izrael azonban az identitásom, a hitem szülőföldje, ahova nemcsak a múltam köt, hanem a jövőm is.

Ebben a rövid cikkben talán egy vagy két személyes élmény-gondolat férhet el, s én most – Húsvét közeledtével – a feltámadásról akarok beszélni. Izrael országa sokszor halt meg, vagy ha lehet ezt mondani: a halála egyre inkább kiteljesedett: I. sz. 70-ben épp peszach idején vették ostrom alá, majd Áv havában lerombolták a Szentélyünket. Népünkől közel 1 millióan haltak meg éhínségtől, járványtól vagy a római megtorlás következtében, és egy másik egymilliót hurcoltak el rabszolgának. Az ostromhoz a város 80 kilométeres körzetében kivágták a fákat, pusztasággá változtatva a vidéket. A Bar Kohba

felkelés leverése után (i. sz. 135) további megtorlások és szigorítások következtek. A földet később megszálló muzulmán hadak tovább pusztították az ország élővilágát. Amikor Mark Twain 1867-ben egy társasággal meglátogatta a Szentföldet, ezt írta róla:

„Akkor sem lehetett volna több követ széjjelszórni a világnak ezen a táján, ha minden öt négyzetméteren egy-egy kőfaragó műhely működött volna itt évszázadokig.”

A halálos csapás még csak ez után következett: az európai hatmillió halála. 3 év múlva azonban egy nap alatt (1848. május 14-én) megszületett egy ország! Fontosnak tartottam, hogy elzarándokoljak a világ legnagyobb Holokauszt-múzeumába, Yad Vashem-be.

A múzeum egy végtelennek tűnő hosszú sátorba rendezte el a Soá egyre sokkolóbb tényeit. Nem lehetett kikerülni, lerövidíteni: az egészet végig kellett szenvedni. Meg kellett halnom a népemmel együtt. Majd, amikor kiszáradt szájjal és elnehezült szívvel a végére értem ennek a halál-folyosónak, egy tágas teraszon találtam magam, amely a Herzl-hegy zöldellő fákkal dúsan benőtt lankáira

nyílt. És eszembe jutott, amit olvastam a pusztán hagyott földről, amiről Jesua prófétált, amikor zokogott szeretett városa fölött, majd pedig az ígéret, amit Ézsaiásnál olvastam:

„A kopár hegyeken folyókat fakasztok, a völgyek mélyén forrásokat, a pusztát bővizű tóvá változtatom és a szomjú földet vizek forrásává. A pusztában cédrust növesztek meg akáciát, mirtuszt és olajfát, a kietlen tájon borókát ültetnek, kőrist és ciprusfát. Hadd lássák, és hadd tudják meg, vegyék észre, és értsék meg, hogy az ÚR keze vitte ezt végbe, Izrael Szentje teremtette.” (Ézsaiás 41:18-20)

Igen, ezt a prófécia Herzl Tivadar kezdte beteljesíteni – eszközként az Örökkévaló kezében – amikor 1901-ben létrehoztak egy nemzeti földalapot. Az akkor még ottomán török kézen levő földeket elkezdtek megvásárolni. Néha kétszer is fizettek érte: egyszer a helyi bérlőnek, egyszer pedig a török tulajdonosnak. Ezek a földek terméketlenek voltak. A köveket ki kellett szórni belőlük. A mocsarakat lecsapolni. A szárazsággal megküzdve öntözőrendszereket létrehozni. Fákat vásároltak a világ minden tájáról. 1948 óta több mint 70 millió fát ültettek! Izrael ma a világ egyik legnagyobb gyümölcs exportálója. Bár a sivatag nem tűnt még el teljesen, de a prófécia a szemünk előtt teljesedik be. Izrael népe él! Feltámadt a halálból a nyelve, a pénze (az ősi sékel), felépültek a romba dőlő városok, elindult a szétszórt nép összegyűjtése.

Ámulva látjuk, hogy Izrael és az ő Messiása, Jesua, mennyire egyek. Egyek vagyunk Vele a szenvedésben

és a halálban, de akaratlanul követjük Őt a feltámadásban is. Népünk nagy része ma még csak testileg, de hiszszük, hogy eljön az idő, amikor az egész Izrael üdvözülni fog, mert segítségül hívja az Úr Jesua nevét.

A cikk először a HaMassiach Messiáshívő Közösség és a HaMassiach szeretetszolgálat havilapjában jelent meg.

Tar Kata

Gyülekezeti életképek, beszámolók

Ö R Ö M H Í R

Megszületett Bögös Bence és Fruzsina gyermeke, Bögös Bernát Péter 2020. április 8-án. Súlya 4500 g, hossza 59 cm.

Megszületett Borzási Dániel és Lisztes Laura, Anna nevű kislánya 2020. április 15-én. Súlya: 3430 g, hossza 53 cm.

Megszületett Juhász Attila és Juhász Szilvia, Lilla nevű kislánya 2020. április 25-én. Súlya: 3850 g, hossza 56 cm.

"Az Úr ajándéka a gyermek."
(Zsoltárok 127:3)

Gondolatok

- A gyermekkor évei azok az esztendőök, amikor a szív a legérzékenyebb, leghajlékonyabb. Amit oda elültetnek, azt aligha lehet valaha is onnan kipusztítani. (J. F. Oberlin)
- Valaki lelki nagysága abból tűnik ki, hogyan bánik a kicsinyekkel.
- Minden nap hálát adok, hogy van gyermekem. Hiszen tőle boldog a lelkem, érte dobog a szívem és általa nyert értelmet az életem. (Lippai Marianna)
- Hihetetlen! Egy perc nyugtom sincs, amióta megszülettem. Tudjátok, mennyi munka egy felnőttet ébren tartani egész álló nap, és még éjszaka is?
- A világ legjobb gyógyszere: gyermekünk ölelése.
- "Bizony az Úr ajándéka a gyermek..." (Zsoltárok 127:3)

Gyerekszáj

Ovis szerelem

- Mami, én olyan szerelmes vagyok a Bálintba.
- De jó! És ő te beléd? Szerinted ő is szerelmes?
- Igen, nagyon!
- És ezt honnan tudod?
- Onnan, hogy amikor ránézek, ak-

kor szívecskéket szór a szeme.

(Franciska, 4 éves)

Hétfégi korán kelés

Anya könnyörögve, ön-sajnálva: Más kisfiúk nem kelnek fel korán, hanem akár 10 óráig alszanak.

Gergő a részletekre kíváncsian: Például ki???

(Gergő, 3,5 éves)

Gyülekezetünk betegei

Ádány Vince és neje	Rumbold Gyula
Hetzke József	Sebők Györgyné
Husza Tiborné	Stubnya Tiborné
Juhász Gyuláné	Szikszai Lajosné
Kovács László és neje	Szűcs Borbála
Németh Györgyné	Tóth Mihály
Puskás Zoltán és neje	Vékony József és neje
Ráduly Emil és neje	Vida Sándorné

"Én az Istenhez kiáltok, és az Úr megszabadít engem. Este, reggel és délben panaszodom és sóhajtozom, és ő meghallgatja az én szómat." (Zsolt. 55:17-18)

Szeretettel kérjük a testvéreket, hogy a testi-lelki betegekért ne feledkezzenek meg imádkozni! Jézus Krisztus az

orvosok Orvosa meghallgatja a hitből fakadó imákat. Betegeink címe, telefonszáma Boros Dávid lelkipásztornál megtalálható.

Hirdetés

Szeretettel kérjük a Testvéreket, hogy a járványhelyzetre tekintettel a missziós adakozást elektronikus utalással küldjék meg a Gyülekezet számlaszámára.

A Budapest József Utcai Gyülekezet számlaszáma:

OTP Bank: 11708001-20052126-

**Budapest József Utcai
Baptista Gyülekezet
cím: 1084 Budapest,
VIII. József u. 12.
www.jozsefutca.hu**

**„Folyóirat” rovatban is olvasható
újságunk!**

Rendszeres közösségi alkalmaink a vírusjárványra tekintettel az imaházban szünetelnek, az igehirdetés internetes közvetítéssel Youtube csatornán megtekinthető (József utcai Baptista Gyülekezet)

**Vasárnap de. 10:00 órakor
Szerda 18:00 órakor**